

Zdaniem strony skarżącej art. 2 pkt 10 rozporządzenia nr 1303/2013 w sposób jednoznaczny pozostawia państwowym członkowskim możliwość wyboru, w przypadku pomocy o wartości poniżej 200 000 EUR, czy za beneficjenta uznaje podmiot, który otrzymuje pomoc, czy też podmiot, który udziela takiej pomocy.

W obecnej sprawie, zgodnie z wyborem władz polskich, beneficjentem jest podmiot udzielający wsparcia, nie zaś podmiot je otrzymujący. Ostateczni odbiorcy pomocy nie są beneficjentami, a więc według strony skarżącej nie ma do nich zastosowania art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013.

Rzeczpospolita Polska podnosi ponadto, że w obecnej sprawie przyznanie statusu beneficjenta podmiotom otrzymującym wsparcie – którymi są osoby bezrobotne – wiązałoby się z nałożeniem na nie wielu obowiązków związanych z rozliczaniem otrzymanego wsparcia, sprawozdawczością na temat postępów realizacji projektu, kontrolami projektu oraz uzupełnianiem danych w systemach informatycznych dedykowanych do obsługi wdrażania programów operacyjnych. Rozwiązanie takie uniemożliwiłoby osiągnięcie celów rozporządzenia nr 1303/2013.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Tilly-Sabco/Rada i Komisja

(Sprawa T-707/18)

(2019/C 54/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: R. Milchior i S. Charbonnel, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR (Dz.U. 2018, L 239, s. 1);

w związku z tym,

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR;

— tytułem żądania głównego stwierdzenie odpowiedzialności Rady za błędne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona;

— tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za umożliwienie Radzie przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona, wyłącznie gdyby odpowiedzialność Komisji nie została przyjęta w postępowaniu w sprawie T-437/18;

— tytułem kolejnego żądania ewentualnego stwierdzenie odpowiedzialności Rady i Komisji za błędne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona, wyłącznie gdyby odpowiedzialność Komisji nie została przyjęta w postępowaniu w sprawie T-437/18;

— stwierdzenie, że błąd popełniony przez Radę lub Komisję spowodował szkodę na rzecz przedsiębiorstwa Tilly-Sabco;

w związku z tym,

— tytułem żądania głównego,

— stwierdzenie odpowiedzialności Rady względem skarżącej na kwotę główną 3 238 000 EUR, z której:

— 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;

— 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;

— zasądzenie od Rady zapłaty kwoty głównej 3 238 000 EUR,

— zrewaloryzowanej poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych naliczonych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;

— powiększonej o odsetki za zwłokę od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;

— tytułem żądania ewentualnego,

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty głównej 3 238 000 EUR, z której:

— 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;

— 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;

— zasądzenie od Komisji kwoty głównej 3 238 000 EUR,

— zrewaloryzowanej poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;

— powiększonej o odsetki za zwłokę, od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;

- stwierdzenie, że kwota zasądzona od Komisji w niniejszej sprawie i odsetki mogą zostać zmniejszone o wysokość kwoty, którą mogłaby zostać od niej zasądzona w sprawie T-437/18;
- zasądzenie od Komisji zapłaty rekompensaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z podwójnego błędu popełnionego przez nią ex aequo et bono na kwotę 20 000 EUR;
- tytułem kolejnego żądania ewentualnego,
 - zasądzenie od Rady i Komisji na rzecz skarżącej kwoty głównej 3 238 000 EUR, do podzielenia przez Sąd między obie instytucje, z której:
 - 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;
 - 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do PMO w tym samym okresie;
 - obciążenie Rady i Komisji kwotą główną 3 238 000 EUR, do podzielenia przez Sąd między oba podmioty,
 - kwota główna dla Rady z jednej strony, a Komisji z drugiej strony, zostanie zrewaloryzowana poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;
 - powiększenie o odsetki za zwłokę, od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami niniejszej skargi i zdecydowanie przez Sąd o ewentualnym podziale kosztów między nimi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia proceduralnego w zakresie, w jakim Komisja uważa, że procedura służąca zastąpieniu aktu, którego nieważność stwierdzono, nie była przestrzegana w niniejszej sprawie, ponieważ Komisja była jego autorem, a mianowicie rozporządzenia (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz. U. 2013, L 196, s. 13) oraz że to Rada przyjęła nowe rozporządzenie w dniu 18 września 2018 r. na podstawie różnych tekstów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady paralelizmu form, ponieważ z jednej strony nowe rozporządzenie nie zostało przyjęte przez Komisję, lecz przez Radę, a z drugiej strony Komisja powinna była być wspierana przez Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ art. 43 ust. 3 TFUE, który uznano za jedyną możliwą podstawę prawną dla wydania zaskarżonego rozporządzenia, nie upoważnia Rady do przyjęcia takiego rozporządzenia. Nie ma zatem żadnej podstawy prawnej dla ustalenia przez Radę refundacji wywozowych dla mięsa drobiowego.

4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia proceduralnego, w zakresie, w jakim w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja, (C-183/16 P, EU:C:2017:704), Komisja powinna była przyjąć akt zastępujący rozporządzenie, którego nieważność stwierdzono, a nie zwracać się do Rady o przyjęcie aktu „w jego miejsce”.
5. Zarzut piąty dotyczący niedostatecznego lub błędnego uzasadnienia, zarówno w formie, gdyż zaskarżone rozporządzenie nie wyjaśnia, dlaczego konieczne było zwrócenie się do Rady o przyjęcie tego tekstu, ani dlaczego i w jaki sposób art. 43 ust. 3 TFUE był jedyną podstawą prawną do jego przyjęcia, jak i co do istoty w zakresie ustalenia stawki refundacji, ponieważ Rada, podobnie jak poprzednio Komisja, powstrzymała się od jakiegokolwiek analizy ekonomicznej.
6. Zarzut szósty dotyczący niespójności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim bez rozpatrywania i analizowania Rada przyjęła to rozporządzenie na podstawie błędnej i nieważnej podstawy prawnej, a zatem bez uwzględnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości, o którym mowa powyżej.

Zdaniem skarżącej stwierdzenie nieważności nowego rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 daje prawo do żądania od Rady tytułem żądania głównego rekompensaty za szkodę, jaką poniosła w związku z jej przyjęciem. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi skargę o odszkodowanie przeciwko Komisji, która zainicjowała przyjęcie nowego rozporządzenia, którego nieważność należy stwierdzić. Wreszcie, w dalszej kolejności, zwraca się do Sądu o zadeklarowanie wspólnej odpowiedzialności podzielonej między Radę i Komisję, ponieważ oba podmioty popełniły różne błędy.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2018 r. – Adraces / Komisja

(Sprawa T-714/18)

(2019/C 54/38)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação para o Desenvolvimento da Raia Centro Sul – Adraces (Vila Velha de Ródão, Portugalia) (przedstawiciele: G. Anastácio, D. Pirra Xarepe, J. Whyte i M. Barros Silva, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ARES (2018) 4940694 z dnia 26 września 2018 r., która kończy umowę ramową o partnerstwie nr COM/LIS/ED/2018-2020_1, i nakazanie przywrócenia Komisji przywrócenie wcześniejszej pozycji skarżącej.
- Obciążenie Komisji wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim Komisja jednostronnie odwołała zamówienie publiczne bez podania żadnej podstawy lub uzasadnienia tego odwołania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej wiary, ponieważ poprzez wprowadzenie do wspomnianej umowy ramowej klauzuli ogólnej odwołania, zgodnie z którą może ona zakończyć arbitralnie tę umowę, bez żadnej podstawy lub uzasadnienia, Komisja dopuściła się nadużycia władzy i naruszyła równowagę interesów leżącą u podstaw jakiegokolwiek umowy, tak publicznej jak i prywatnej.